SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová

Překvapení na prahu

HARLEQUIN®

Lynne Grahamová

PŘEKVAPENÍ NA PRAHU

Překlad

Marie Hajdová

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám přinesl tři příběhy, které jsou součástí několikadílných řad… a tento měsíc udělám totéž. A budou to řady úplně jiné…

V Sladkém životě je to Dcera mého nepřítele*, lady Calista, jejíž sestra Melody přinese hlavnímu hrdinovi princi Griffinovi* Zkázu, nebo vykoupení *v prosinci. Oba příběhy napsala Caitlin Crewsová. Ve druhém Sladkém životě se v knize nazvané* Překvapení na prahu *od Lynne Grahamové seznámíte mj. s bohatým Řekem Torem, jehož italský bratr Saviano (v některých rodinách to není jednoduché) bude rovněž v prosinci hrdinou* Noci před Vánocemi. *A konečně ve Sladkém životě Duo se máte možnost začíst do napínavých osudů Marisy v knize* Návrat ze stínů *od Michelle Smartové. Neméně napínavý byl ale i osud její sestry Elsy v příběhu* Plamen, který nevyhasl*, který vyšel v říjnu.*

Ve dvou měsících Vám tak nabízím hned šest „seriálů“! Doufám, že se Vám budou líbit!

S láskou
Váš Harlequin

Lynne Grahamová

PŘEKVAPENÍ NA PRAHU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Baby on the Greek's Doorstep

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8370-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8371-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8372-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tor Sarantos ignoroval nesouhlasné zamračení šéfa své ochranky, zatímco mu oznamoval, že dnes večer nebude potřebovat ani auto, ani ochranku.

„Víte, co je dnes za den," oznámil mu prostě. „Chystám se pryč… Sám."

„Se vší úctou, pane," začal starší muž ztěžka, „s ohledem na vaše postavení to není bezpečné."

„Rozumím," prohodil Tor lakonicky. „Ale stejně pojedu sám."

Během posledních pěti let, právě v tento konkrétní den, odjížděl Tor sám. Nevynechal ani jednou. Bylo to výročí, ale bez sebemenšího důvodu k oslavě. Právě v ten den zemřela jeho žena i dcera.

Tor nepatřil k lidem, kteří by propadali emocím nebo sentimentu. Toho dne si připomínal, že to, co se stalo Katerině a Sofii, byla *jeho* největší chyba. Jeho zuřivý vztek, zraněná pýcha a zahořklost vedly až k té děsivé tragédii, na niž nikdy nemohl zapomenout. V ten jeden jediný den v roce se nořil do hanby a odporu, který sám k sobě cítil. Všechno zničil, *tak* moc, až to stálo dva lidské životy. Přitom stačilo, aby byl soucitnější a dokázal odpouštět, a obě mohly ještě žít.

Alastor, známý jako Tor, Sarantos nikdy neodpouštěl snadno a málokdy měl s někým soucit. Ačkoliv

pocházel z milující rodiny, on sám byl tvrdý, umíněný a nelítostný. Miliardář a bankéř proslulý ve finančním světě bezohledností, prozíravostí a předvídavostí, jehož rady vyhledávali vlády i bohatí soukromí investoři, ani jiný být nemohl. V bankovní sféře vystoupal na nejvyšší příčky. V soukromém životě se však propadl až na nejhlubší dno. Tohle tajemství však byl odhodlaný vzít si s sebou do hrobu a stejně tak byl přesvědčený, že se už nikdy neožení.

Právě to byl důvod, proč svou rodinu v Řecku navštěvoval tak málo. Nejen že se chtěl vyhnout setkání s italským nevlastním bratrem Sevastianem, což se dalo pochopit, ale také nechtěl poslouchat neustálé horování příbuzných, aby se „posunul dál". Během jeho návštěv se mu na každém večírku představovala řada mladých žen, ačkoliv dával jasně najevo, že vůbec nestojí o to najít si novou manželku a znovu se usadit.

Už dávno se z mladého muže, který se šťastně oženil se svou první láskou, stal sukničkář, jenž proslul po celé Evropě vášnivými, ale krátkými románky. Ve svých osmadvaceti letech už nebyl tím naivním mladíkem plným ideálů, ale jeho rodina tuhle změnu tvrdohlavě odmítala přijmout.

Jeho rodiče byli stále stejně zamilovaní jako v den své svatby a stále věřili, že podobného štěstí může dosáhnout každý. Tor je raději nechával žít v jejich sluncem zalitém ideálním světě, než aby je přesvědčoval, že mimo něj je plno lží, zrady a zklamání, jež přicházejí neočekávaně a nepozorovaně. Až příliš bolestně poznal, že ztracená nevinnost a důvěra se už nedá získat zpět.

Když se oblékal, Tor odložil zlaté manžetové knoflíčky i platinové hodinky, viditelné známky bohatství, a zvolil nenápadné seprané džínsy a koženou

bundu. Chystal se do baru, sám, s úmyslem propít se téměř do bezvědomí, potom nasednout do taxíku a odjet domů. Nic jiného. Byl hluboce přesvědčený, že takovou úlevu jako dovolit si zapomenout a posunout se dál si nezaslouží a svou vinu musí nést dál.

O osmnáct měsíců později

Tor se zamračil na svou hospodyni, která se objevila u dveří pracovny a vypadala nezvykle znepokojeně. „Stalo se něco?“

„Někdo nechal přede dveřmi ležet dítě, pane,“ promluvila paní Jamesová a bylo vidět, že jí to není příjemné. „Devítiměsíčního chlapečka.“

„*Dítě*?“ zopakoval Tor udiveně.

„Ochranka prohlíží záznamy z bezpečnostní kamery, jestli tam něco neobjeví,“ dodala starší žena a neochotně vykročila směrem k němu. „Byl u něj vzkaz. Pro vás, pane.“

„*Pro mě*?“ Tor nedůvěřivě převzal obálku. Bylo na ní jeho jméno.

„Mám zavolat policii?“

Tor mezitím obálku otevřel. Vzkaz byl stručný.

To dítě je tvoje.
Postarej se o něj.

Samozřejmě že to dítě nemohlo být jeho. Co když je někoho z rodiny? Měl tři mladší bratry a všichni v nedávné době pobývali v jeho domě v Londýně. Co když je otcem dítěte jeden z nich? Jeho matka musela být zcela jistě zoufalá, když se rozhodla dítě opustit.

„Mám, pane?“ naléhala paní Jamesová.

„Ne. Policii volat nebudeme… zatím.“ Pokud do toho byl zapletený někdo z rodiny, bylo by

lepší vyhnout se skandálu a novinářům, uvažoval Tor. „Zkusím nejdřív zjistit něco sám."

„Takže, co s ním mám dělat?"

„S kým?"

„S dítětem, pane," upřesnila hospodyně suše. „Já nemám s malými dětmi žádné zkušenosti."

Jeho elegantní ebenově černé obočí se stáhlo do jedné husté linky. „Zavolejte do agentury, která zajišťuje hlídání dětí, a najměte chůvu," navrhl. „Do té doby se o to nějak postarám sám."

Dítě? Určitě nemůže být jeho! To je nemožné! Realistický hlas mu našeptával, že žádná antikoncepce není stoprocentně úspěšná. Nehody se stávají. I *úmyslné* náhody, když na to přijde.

Jako všichni muži i on už slyšel historky o propíchnutých kondomech a jiných nechutných tricích, ale nikdy nepotkal nikoho, komu by se to vážně stalo.

Vymyšlené historky, uklidňoval sám sebe. V tu chvíli Tor pocítil, jak se ho zmocňuje znepokojení. Vzpomněl si totiž na neznámou hysterickou dívku, která před rokem vrazila do jeho kanceláře …

O osmnáct měsíců dřív

Pixie si odemkla přepychový dům, v němž dočasně přebývala. Bydlelo tu několik atraktivních, bohatých lidí a ona, chudá a obyčejná studentka, si byla plně vědoma, jakého luxusu si tady může užívat. Těšilo ji to a byla vděčná za to, že si může na dva týdny oddechnout od bydlení s bratrem a jeho přítelkyní, kteří se právě zřejmě rozcházeli. V jejich malém řadovém domě nebylo žádné soukromí a Pixii už bylo trapné poslouchat nekonečné hádky Jordana a Eloise.

Proto když se doslechla, že Steph, sestra jedné z jejích kamarádek a modelka, musí odjet pracovně do

zahraničí a nechce doma nechat své vzácné siamské kotě úplně samotné, byla bez sebe radostí.

Zprvu byla Pixie překvapená, že Steph neočekává, že by se o kotě postaral někdo z jejích spolubydlících. Ale jen do té doby, než se nastěhovala a pochopila, že všichni, kdo tu bydleli, byli jeden na druhém úplně nezávislí. Přicházeli a odcházeli, jak se jim zachtělo, a o své spolubydlící se zajímali jen málo.

Pixie si rychle zvykla na požitek z prostorné soukromé koupelny a velké ložnice a na svou jedinou povinnost, péči o malé roztomilé koťátko. Pracovala na dvanáctihodinové směny v rámci každoroční praxe, během posledního ročníku výcviku na zdravotní sestru, a možnost bydlet v honosném domě považovala za opravdovou odměnu.

Vstoupila do pokoje a kotě, bažící po pozornosti, se k ní okamžitě vrhlo.

Bezmyšlenkovitě si napustila vanu a urputně se snažila nemyslet na to, že během uplynulé směny na pohotovosti se poprvé setkala se smrtí. Byla to mladá, zdravá žena, nic, na co by se dalo jakkoliv připravit. Sama sebe přesvědčovala, že si to nesmí brát *osobně*, nesmí propadat emocím. Jejím úkolem bylo pomáhat a být oporou lékařům a truchlícím příbuzným.

Utěšovat se mohla jen tím, že svou práci dělala tak dobře, jak jen to šlo. Ale tíha té tragické ztráty ji stále úplně neopustila. Zarputila si připomínala, že si nesmí práci ani nezvratný osud, s nímž se setkávala, nosit domů. Ne, pokud chce dostát pravidlům profesionálních zdravotních sester, která tak obdivovala. Jenomže jí bylo jednadvacet let a skutečnost, že před šesti lety přišla o svou vlastní rodinu, jí každodenní těžký boj sváděný se smrtí nijak neulehčovala.

Ztichlý dům se zdál úplně opuštěný. Na nájemníky

bylo moc brzy, někteří trávili večery na večírcích, jiní na cestách. V tuhle dobu a také velmi brzy ráno mívala Pixie dům sama pro sebe. Převlékla se do pohodlného pyžama a bosky přešla do kuchyně, kde rozsvítila značkovou lampu nad kuchyňským ostrůvkem. Dokonalé leštěné pracovní plochy, módní zařízení a zimní zahrada vedoucí na zadní dvorek jako by vypadly ze stránek časopisů.

Pixie občas snila o tom, že tohle je *její* dům a ona právě vaří pro výjimečného muže svého života. *Výjimečný muž, dobrý vtip*, pomyslela si žalostně. Zahnala tu představu, jakmile v prosklených dveřích do dvora spatřila odraz své drobné, pěkně tvarované postavy se zelenými vlasy.

Zelenými!

Co ji to jen napadlo, když si před pár týdny vlasy barvila? To Eloise, Jordanova nespoutaná a bezprostřední přítelkyně, ji přesvědčovala, aby udělala nějakou změnu. Pixie se zrovna cítila mizerně, protože muž, který se jí v té době líbil, si jí ani nevšiml. Antony byl srdečný a přátelský zdravotník, přesně ten typ muže, o němž byla Pixie přesvědčená, že by se k ní hodil.

Ale obarvit si vlasy byl vážně špatný nápad. Levná barva se ne a ne vymýt tak, jak měla. Až příliš pozdě Pixie přišla na to, že kdyby si dobře přečetla návod, našla by v něm, že barva nebyla určená pro blonďaté vlasy. Pixie své blonďaté kudrny nenáviděla od chvíle, kdy jí ve škole začali říkat „pudl". Jenomže zelené kudrny byly mnohem horší. Všichni jí totiž dávali najevo, že zelené vlasy jsou v její profesi nepřípustné. Jenomže si nemohla dovolit zaplatit kadeřnici, která by chybu napravila. A přibrat si nějakou práci navíc bylo při jejích dvanáctihodinových směnách prakticky nemožné.

Stále ztracená ve svých obavách vytáhla Pixie toastovač a začala si připravovat sýrový sendvič. Nic jiného si k jídlu dovolit nemohla. I to kotě jedlo líp než ona. Zapnula konvici, když tu najednou uslyšela nějaký zvuk. Předpokládala, že to si Coco ve vedlejším pokoji hraje s gumovým míčkem. Coco byla živá, ale jako všechna koťata se i ona rychle unavila a pak se uvelebila ve svém měkoučkém pelíšku dlouho předtím, než šla spát Pixie.

Zatímco čekala, až se sendvič opeče, přemýšlela nad tím, že se už tenhle víkend bude muset vrátit k bratrovi. Bydlet s Jordanem a Eloise se jí nelíbilo, ale neměla moc na výběr. Navíc Jordan to teď taky neměl jednoduché. Kvůli nešťastným finančním operacím, které jeho zaměstnavatelé považovali za zpronevěru, a přitom šlo spíš o chybu z nepozornosti, přišel o práci. Všechny jeho hádky s Eloise se točily kolem peněz, protože si stále nenašel nové místo a nezaplacené účty narůstaly. Pixie se cítila špatně, protože pro bratra byla jen další břemenem.

Když přišli tak nečekaně o rodiče, stal se Jordan jejím opatrovníkem. Jemu bylo v té době třiadvacet, zatímco Pixii pouhých patnáct let. Bolestně si uvědomovala, že Jordan ji klidně mohl nechat vyrůstat u pěstounů. Byli totiž jen nevlastní sourozenci. Jordanův otec byl vdovec, když potkal její matku. Přesto se Jordan k Pixii neotočil zády. Vrhl se do boje a přesvědčil úřady, že je schopen se o dospívající dívku postarat. Dlužila toho Jordanovi tolik, za všechnu péči a podporu, které se jí během těch let dostalo.

„Tady něco krásně voní…“

Když zaslechla neznámý mužský hlas, zděšením téměř vyskočila do vzduchu. Z křesla v potemnělé zimní zahradě se zvedl cizí muž. Očividně tam už nějakou dobu seděl, aniž by si ho všimla.

„Anděl spadlý z nebe“ byla nejlacinější narážka, jakou kdy Pixie slyšela, ale poprvé v životě spatřila muže, který se skutečně podobal padlému andělovi. *Byl* tajemně, až nadpozemsky dokonalý. Srdce jí stále nepřestávalo bít v divokém rytmu. Udělala krok vpřed, aby přerušila nevhodné myšlenky, které se jí začaly honit hlavou. Střetla se s pohledem divoké šelmy – ostrým, bystrým, mocným a temným jako noční obloha.

„Nevšimla jsem si vás… kdo jste?“ Snažila se znít tak uvolněně, jak jen to šlo. Nechtěla urazit nikoho ze Stephiných spolubydlících či přátel.

„Tor,“ zamumlal. „Asi jsem usnul dřív, než jsem si stihl zavolat taxi a odjet domů.“

„Myslela jsem, že tu nikdo není. Zrovna jsem dorazila z práce a chystám si večeři,“ přiznala Pixie. „Za kým jste přišel?“

Nakrčil obočí a usedl zpět do křesla. „Omlouvám se. Zapomněl jsem, jak se jmenuje. Dlouhonohá zrzka, co se protivně chichotá.“

„Saffron,“ odpověděla Pixie se skrývaným pobavením. „Ale proč vás tu nechala jen tak?“

Pohodil rameny. „Naštvala se, protože jsem ji odmítl, a vztekle odešla.“

„Vy jste odmítl… *Saffron*?“ Pixie tomu nechtěla věřit, protože Saffron, začínající rádoby herečka, vypadala jako supermodelka a na ulici se za ní každý otáčel.

„Bylo to nedorozumění,“ upřesnil. „Čekal jsem, že jdeme jen na večírek. Ona čekala něco jiného. Promiňte, jsem opilý, nevím, co říkám.“

On nemohl být opilý!

Pixie byla na opilce zvyklá ze služeb na pohotovosti. Jenomže ti sotva dokázali stát na nohách a rozumět jim nešlo ani půl slova. Tenhle muž dokonale

vyslovoval a dokázal si zachovat tvář, přestože otevřeně přiznal, že odmítl jinou ženu. Nikdy by si nemyslela, že na světě existuje nějaký muž, který by odmítl šanci skončit v posteli s takovou úžasnou zrzkou. Možná že Saffron utekla do svého pokoje v patře nebo zase odešla pryč, ale Pixii zajímal jen tento muž, který dokázal říct ne někomu, jako byla Saffron.

„Co to bude?“ zeptal se nečekaně.

„Sýrový toast,“ odpověděla Pixie tlumeným hlasem, odklopila poklici, odehnala stoupající páru a natáhla se pro talíř.

„Voní to úžasně…“

„Chcete taky?“ Když se uslyšela, co říká, nejradši by si vrazila pohlavek.

Byl to úplně cizí muž a ona byla, jak ji varovala přítelkyně jejího bratra, „pečovatelka“, přesně ten typ ženy, kterou muži jen využívají.

Ale ona se opravdu o lidi starala a pečovala o ně ráda. Těšit lidi, pečovat o jejich potřeby Pixii zvláštním způsobem naplňovalo. Podle Eloise by tenhle svůj povahový rys měla ve vlastním zájmu potlačit.

„Moc rád. Umírám hlady.“ Jeho úsměv ji naprosto omámil. Jako by ji zalila zlatavá záře, která prosvětlila jeho nádherné snědé rysy. V břiše se jí roztančilo hejno motýlů. Je to hloupost, hloupost, *hloupost*, opakovala si v duchu, zatímco začala chystat další chléb. „Tedy… vezměte si tenhle… Já si udělám další.“

Podala mu talíř a příbor a on se usadil na jednu z barových židlí u kuchyňského ostrůvku. Chystala si další sendvič, a když ji sledoval, její světlá pleť zrůžověla. Ten pocit z upřeného pohledu neznámého muže se nedal přirovnat k ničemu, co cítila v Antonyho blízkosti.

Ty vlasy byly divné, jinak se to říct nedalo, přemítal Tor a upřeně pozoroval nazelenalé kudrny spadající na dívčina ramena. Ale pokud nějaká žena *mohla* se zelenými vlasy vypadat ohromně, pak to byla tahle dívka. Měla ty nejjasnější modré oči, jaké kdy viděl, nejjemnější, nejrůžovější ústa, bezchybnou pleť a byla tak drobná, že ji za kuchyňským ostrůvkem sotva viděl.

„Jak jsi vysoká?" vyzvídal.

Pixie se zakřenila. „Necelých sto padesát centimetrů. V naší rodině není nikdo zrovna čahoun."

„Kolik ti je?"

„Proč vás to zajímá?"

„Jsem v cizím domě a nikoho tu neznám. Nechci přijít na to, že tu trávím čas s nějakým dítětem a ty vypadáš docela mladě…"

„Je mi jednadvacet," přiznala Pixie zdráhavě. „Jsem zdravotní sestra, už brzy budu mít dokončený výcvik. Jsem dospělá a nezávislá."

„Jednadvacet je pořád docela málo," namítl Tor mírně.

„A kolik je tobě, stařečku?" škádlila ho Pixie a dala opékat další sendvič. Opřela se o linku za zády a sledovala ho, jak jí. „Kávu?"

„Černou, bez mléka, s cukrem. Je mi dvacet osm," odpověděl.

„A jsi ženatý," utrousila bezděčně, když se ve světle zablýskl jeho snubní prstýnek. Zapnula kávovar. „Co je mezi tebou a Saffron? Promiň, do toho mi nic není… Zapomeň na to," zamumlala omluvně.

„To je v pořádku. Jsem vdovec."

Pixie se znovu obrátila k němu a podávala mu šálek kávy. „To mě mrzí. Upřímnou soustrast."

„To je v pořádku." Z jeho slov a tónu, kterým to